

МОТИВАЦІЙНИЙ ЛИСТ

Кандидата на посаду члена
Вищої ради правосуддя
Бойка Олександра Юрійовича

Так складені умови, що Мотиваційний лист є чи не єдиним документом з встановленого переліку для кандидатів, з яким я можу звернутися до делегатів З'їзду, до суддівської спільноти та викласти свої домисли та бачення з подальшого існування незалежної судової влади.

Моя заявка на участь - це скоріше не бажання, а необхідність.

Необхідність, що пов'язана з абсурдністю ситуації, за якої незалежний конституційний орган державної влади, якого наділили спеціальним статусом - «суддівського врядування», а буквально - «суддівського управління», зобов'язаний забезпечити незалежність судової влади, її функціонування на засадах відповідальності, підзвітності перед суспільством!

Ситуації, за якої «управління», «відповідальність» та «підзвітність» сьогодні трактується доволі вільно, йде в розріз із засадами незалежності, перетворюючи незалежних фахівців, а відтак, цілу гілку державної влади на статистів. Що, звісно, ставить під загрозу не лише існування судової гілки влади, а й державної влади в цілому, підриваючи засади, гарантовані Конституцією України.

Ми розуміємо, чим викликане питання функціонування органу суддівського «врядування», проте забуваємо про вагомий запобіжник, що встановлений міжнародними інституціями та Конституцією України. А це - можливість функціонування відповідного органу лише за однієї умови, - обрання до його складу суддів, обраних суддями.

Зауважу, що саме обрання, - а не набуття статусу внаслідок реорганізації, суддів - а не суддів у відставці, яким профільний закон відвів окрему роль, та обрання (призначення) - а не входження за посадою.

Саме через недотримання умов створення конституційного органу усі старання суддівської спільноти зводяться нанівець. Делегуючи до складу ВРП лише декількох суддів, останні, за будь-яких обставин, залишаються у меншості з відповідними процесуальними та ситуаційними наслідками.

Підтвердженням цього є той факт, що керівництво органом, незважаючи на статус судді, здійснює представник Президента України. Більшість секретарів дисциплінарних палат так само є представниками не суддівської спільноти. А також той факт, що рішення ВРП по справах суддів ухвалюються одногосно без окремих думок, а така ситуація можлива лише за двох обставин: або усі справи по суддях є ідеальними та тотожними, або ж, що і вірогідніше, діяльність незалежного органу не така уже й незалежна.

Зазначені питання не виникли зараз, при складенні цього листа, а вже є предметом судового розгляду, так само як і питання участі в поважному органі аж трьох представників по квоті Президента України, замість декларованих - двох.

Погоджуюсь з думкою про те, що вказана ситуація є побічним моментом перехідного процесу (реорганізації), проте, пробачте, ця ситуація не може тривати понад півтора роки. Нічого не варто було б привести кількісний склад ВРП у відповідність з вимогами Конституції України, а суддівській спільноті - ставити питання, що їх квота зайнята сторонньою особою.

Зазначеним листом я відійшов від критики окремих представників ВРП. Я розумію, що так створені умови, проте не знімаю моральної відповідальності з кожного хто це розуміє, проте вважає, що один у полі не воїн.

